

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Η ΜΑΓΔΑ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Μιά μικρή ιστορία της όπερέττας. Η πρώτη πρωταγωνίστρια ήταν ή γιαγιά της Μάγδας Σνάιντερ. Θρίαμβοι της όπερέττας στο Παρίσι και στη Βιέννη. Ο "Οφφεμπαχ κι ο αυτοκράτωρ Ναπολέον ο Γ' Η όπερέττα στ ανάκτορα του Κεραμεικού. Η πρώτες πρωταγωνίστριες της όπερέττας κλπ. κλπ.

Η ιστορία της όπερέττας αρχίζει με μιά καλλιτεχνική έπανάσταση. Έδώ κι' ένενηντα περίπου χρόνια τ'ο είδος αυτό του έλαφρού μουσικού θεάτρου ήταν άγνωστο. Η πρώτη εμφάνισις του έγινε στο Παρίσι, τ'ο 1847 και έσημειωσε άμέσως μιά θριαμβευτική έπιτυχία, παρ' όλας τις έπιθέσεις της σοβαράς κριτικής και τις δυσμενείς προβλέψεις τών μεγάλων δημοσιογράφων.

Αλλά πώς να σάς άφηγηθώ αυτήν την διασκεδαστική ιστορία της όπερέττας; Έχει τόσα έπεισόδια και τόσα γεγονότα, πού θα μπορούσε κανείς να γράψη τόμους όλοκληρούς. Τ'ο καλύτερο λοιπόν πού έχω να κάνω είναι να πάρω ως οδηγό σ' αυτό τόν λαβύρινθο μιά χαριτωμένη πρωταγωνίστρια της συγχρόνου όπερέττας, τή διάσημη Μάγδα Σνάιντερ πού θριαμβεύει τόσον στόν κινηματογράφο, όσο και στο έλαφρό μουσικό θέατρο. Η Μάγδα Σνάιντερ έχει στο σπίτι της ένα αξιοθαύμαστο άρχειο για τήν ιστορία της όπερέττας. Αυτό θέβια σας έκπλησσει, γιατί δέν ξέρετε τήν καλλιτεχνική παράδοσι του χαριτωμένου «άστέρου». Μά τί θα πητε, αν μάθετε ότι ή Μάγδα Σνάιντερ είναι έγγονή της πρώτης πρωταγωνίστριας της όπερέττας πού λεγόταν κι' αυτή Μάγδα Σνάιντερ;

Κι' αλήθεια, ο «πατήρ» της όπερέττας, όπως θα έχετε ακούσει, είναι ο διάσημος μουσικοσυνθέτης 'Ιάκωβος "Οφφεμπαχ. Ο "Οφφεμπαχ συνέθετε εύθυμα τραγουδάκια για τὰ κωμειδύλλια εκείνης της εποχής και μιά ήμέρα, όταν κατώρθωσε να διορισθί διευθυντής της όρχήστρας στο θέατρο της «Γαλλικής Κωμωδίας» είχε τήν έμπνευσι να συνθέση ένα πρωτότυπο έργο, τούς «Δυο άδελφούς» πού παίχθηκε για πρώτη φορά στο θέατρο «Μπούφ» τών Παρισίων. Οί καλλιτεχνικοί κύκλοι και πολλοί διευθυνταί έφημερίδων, μεταξύ τών όποιων ήταν κι' ο Βιλμεσάν, ο διευθυντής του «Φιγκαρώ» περιέπαιζαν για τ'ο έργο του μιά αξιοθρήνητη άποτυχία. Ο "Οφφεμπαχ ωστόσο δέν άποθαρρύνθηκε. Έπέμεινε στο άνέβασμα του έργου του κι' όπως άπεδείχθηκε, είχε δίκιο, γιατί οί «Δυο άδελφοί» έσημείωσαν στην «πρεμιέρα» τους μιά θριαμβευτική έπιτυχία. Μά, όπως λένε οί κριτικοί, στόν θρίαμβο της πρώτης αυτής όπερέττας συνέτεινε κι' ή διάσημος τότε αυστριακή ήθοποιός Μάγδα Σνάιντερ. Χωρίς τήν Σνάιντερ ίσως να μην ύπηρεχε σήμερα τ'ο θεατρικό είδος πού λέγεται όπερέττα. Η έπιτυχία λοιπόν έκανε τ'ο νέο έργο του "Οφφεμπαχ τόσο της μόδας στο Παρίσι, ώστε κι' αυτός άκόμη ο αυτοκράτωρ Ναπολέον ο Γ' έπρωτίμησε από κάθε άλλο καλλιτεχνικό είδος να δώση μιά παράστασι όπερέττας στ' ανάκτορα του Κεραμεικού πρὸς τιμήν τών αντιπροσώπων όλων τών ευρωπαϊκῶν Δυνάμεων, πού είχαν συγκεντρωθί στο Παρίσι για τ'ο Συνέδριο της Ειρήνης. Ο τότε διάσημος κριτικός Σαρσέ, άσπονδος έχθρὸς της όπερέττας, άνεστάτωσε όλο τόν κόσμο με τις κριτικές του και τις διαλέξεις του για να καταρρακώση τ'ο νέο θεατρικό είδος. Μά δέν κατάφερε τίποτε. Η όπερέττα σέ λίγο έθριαμβεύσε σέ πέντε θέατρα της γαλλικής πρωτεύουσας, στο «Μπούφ», στο «Βαριετέ», στη «Ρενναισιάνς», στο «Φολί Ντραματικ» και στο «Γκαϊτέ». Παντού τὰ καινούργια θέλγητρά της, ή εύθυμία της και ή διασκεδαστική μουσική της συγκέντρωσαν άπειρα πλήθη κόσμου πού ξετρελλαινόντουσαν από τόν ένθουσιασμό τους. Η Μάγδα Σνάιντερ λοιπόν έγινε τ'ο «είδωλο» του παρισινού κο-

σμου κι' έπεσκίασε με τήν αίγλη της όλες τις άλλες καλλιτέχνιδες της εποχής της. Περίφημες δέ έμειναν ή δυο δημιουργίες της στους ρόλους της Έλένης και της Μπουλέτ, στην «Μεγάλη Δούκισσα». Ολοι οί θιασάρχαι τήν διεκδικούσαν κι' οί μουσικοσυνθέται άγωνιζόντουσαν ποιός θα κατώρθωνε να εξασφαλίση πρώτος τήν συνεργασία της. Όταν τέλος ή Μάγδα Σνάιντερ πέθανε, ύστερ' από μιά πυρετώδη και φρενήρη ζωή στο Παρίσι και στη Βιέννη, όλος ο καλλιτεχνικός κόσμος της γαλλικής πρωτεύουσας τήν έκήδευσε μ' έκδηλώσεις μεγάλου και ειλικρινούς πένθους.

Μετά τήν Σνάιντερ λοιπόν στο καλλιτεχνικό στερέωμα της όπερέττας εμφάνισθηκαν άλλες ήθοποιοί, όπως ή Ζεό, ή Μπουφάρ, ή Γκραντέ κι' ή Ζουντίς, πού ησαν όλες τους χαριτωμένες, γοητευτικές, με μπριο κι' αναμφισβήτητα καλλιτεχνικά χαρίσματα. Μά, ή πρώτες αυτές πρωταγωνίστριες της όπερέττας έδειχναν μιά εξαιρετική αγάπη για τις παραφωνίες. «Η χαριτωμένες καλλιτέχνιδες, έγραφε σέ μιά κριτική του ο περίφημος Μάξ Νορντάου, δέν είχαν φωνή, μά αυτό δέν σημαίνει ότι δέν έτραγουδούσαν θαυμάσια, με ποιητικές και διασκεδαστικές παραφωνίες...»

Πρέπει να παραδεχθί κανείς πώς ο Μάξ Νορντάου δέν είχε διόλου άδικο. Αί ήθοποιοί της όπερέττας τότε προερχόντουσαν όλες από τὰ «καφέ-κονσέρ» κι' είχαν περισσότερα χαρίσματα στο σώμα και στην άπαγγελία παρά στη φωνή. Με τέτοια λοιπόν προτερήματα άνεδείχθη ή Τεό, πού ο "Οφφεμπαχ τήν άνεκάλυψε τ'ο 1873 στην έκθεσι της Βιέννης και τή βοήθησε ν' άνεβή από ένα λαϊκό «καφέ - κονσέρ» στη σκηνή ενός από τὰ καλύτερα παρισινά θέατρα. Η Τεό όμως αν δέν είχε ιδέα από μουσική, έγοήτευε τόν κόσμο με τ'ο ύπέροχο σώμα της κι' όπως και σήμερα, αυτό ήταν άρκετὸ για τήν έπιτυχία της και για τήν έπιτυχία και της όπερέττας.

Μά κι' ή Μπουφάρ πού έμεσοϋράνησε στο θέατρο της «Ρενναισιάνς», αρχίζοντας τ'ο καλλιτεχνικό της στάδιο σ' ένα «καφέ - κονσέρ» της Μονμάρτρης, είχε τὰ ίδια προτερήματα και τὰ ίδια έλαττώματα της Τεό. Είχε ώμορφο σώμα και άγνοια της μουσικής σέ άπίστευτο βαθμό. Αυτό όμως δέν τήν έμπόδιζε να θριαμβεύη στις όπερέττες του "Οφφεμπαχ και του Λεκόκ.

Έξαιρέσι άποτελεί ή Γκραντέ, πού διαδέχθηκε τήν Μπουφάρ. Αυτή είχε λίγη φωνή και, όπως έγραφε πάλι ο Νορντάου «διαβολική ώμορφία, έκπληκτική δροσερότητα και επικίνδυνη... Φωτιά!» Από τ'ο Παρίσι, ή Γκραντέ πήγε στην Πετρούπολι όπου έμάζεψε άφθονα ρούβλια και διαμάντια.

Τέλος, πραγματικά ωραία φωνή είχε ή Ζουντίς, πού εμφάνισθηκε για πρώτη φορά στο θέατρο «Βαριετέ» κι' έπροκάλεσε άπερίγραπτο ένθουσιασμό στις όπερέττες «Ωραία Έλένη» και «Αρχιδούκισσα», πού παίχθηκαν πάνω από έκατο φορές ή κάθε μιά και άπετέλεσαν θριαμβευτικά καλλιτεχνικά γεγονότα στο Παρίσι εκείνης της εποχής.

Στή Βιέννη όμως, όπως μου έξήγησε ή σημερινή Μάγδα Σνάιντερ, πού έχει μιά σειρά από ωραιότατες προσωπογραφίες της γιαγιάς της, ή καλλιτέχνιδες της όπερέττας είχαν και φωνή και τέχνη, όπως ακριβώς και στην εποχή μας.

Η περίφημη Γκαλμάγιερ πού ήταν άοιδός του Μελοδράματος, ένθουσιάσθηκε τόσο από τ'ο νέο θεατρικό είδος, ώστε παράτησε

(Συνέχεια στη σελίδα 44).

Η Μάγδα Σνάιντερ, μετά τ'ο μπάνιο της.

Η ΜΑΓΔΑ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

ζμέσως τήν κλασική μουσική κι' άφωσιώθηκε στήν όπερέττα. Επίσης και ή πρωταγωνίστρια Έλσα Κράφτ είχε ώραια φωνή και χαρακτηριζόταν τόσο από τούς μουσικούς, όσο κι' από τήν κριτική ως «μεγάλη αιδός».

Οί Γερμανοί ωστόσο προχώρησαν άκόμη περισσότερο κι' έδωσαν μεγάλη σημασία στή μουσική τής όπερέττας, άδιαφορώντας άν έπρόκειτο για ένα ελαφρό θεατρικό είδος. Κι' έτσι έχουμε τόν «Καλλιότρο» και τόν «Βαρώνο Τσιγγάνο» τού Στράους, έργα πού θαυμάζονται για τήν άρτία κι' υπέροχη μουσική τους. Έπειτα, ό Φράντς Λέχαρ με τίς όπερέττες του, έδημιούργησε τή «χρυσή εποχή» τού νέου είδους και τό έκανε πια να θεωρηται ως... κλασικό!

Η Μάγδα Σνάιντερ, ή έγγονή τής παλαιάς μεγάλης καλλιτέχνης, όπως μαντεύετε, ανατραφικε μέσα σ' ένα καθαρώς θεατρικό περιβάλλον. Ήταν μόλις δεκαέξη έτών, όταν πρωταγωνίστηκε για πρώτη φορά στή «Γκέισα» και στήν «Εύθυμη Χήρα» κι' από τότε θεωρείται ως μιá από τίς καλύτερες Βιεννέζες σουμπρέττες. Ωστόσο, ό κινηματογράφος τής άρεσε περισσότερο κι' έτσι, μόλις άρχισε ή βασιλεία τού ήχητικού, ή Μάγδα Σνάιντερ άφωσιώθηκε σ' αυτόν και «γύρισε» πολλές κινηματογραφικές όπερέττες, πού είνε κι' αυτές ένα τελείως νέο είδος.

Η Μάγδα Σνάιντερ από τότε δέν έκανε παρά πολύ λίγες εμφανίσεις στα θέατρα τής Βιέννης. Τα «άγκαζαρίσματα» της στό Χόλλυγουντ, στό Βερολίνο και στό Λονδίνο τήν άπασχολούν τούς περισσότερους μήνες τού χρόνου κι' έτσι, κατά τίς διακοπές της, προτιμάει να ξεκουρασθή σε μιá λουτρόπολι, παρά να παίξει πάλι όπερέττες στα βιεννέζικα θέατρα.

ΕΝΑ «ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

—Είμαι ό λόρδος Λάιτμαν... τού είπε με μιá φωνή πού ξάφνιασε τόν Πιέρ Μορμόν. Η γυναίκα μου θάρθη σε λίγο...

Η φωνή του έμοιαζε με τή φωνή τής ώμορφης Άγγλίδας. Όσο για τα χαρακτηριστικά τού προσώπου του, ήσαν όμοια μ' εκείνης. Τα ίδια μάτια, τα ίδια χείλη, τό ίδιο χαμόγελο. Ο Πιέρ Μορμόν νόμιζε πως ήταν θυμα παραισθήσεως. Έφερε τό χέρι του στό μέτωπο κι' έκλεισε τα μάτια. Μά μήπως λοιπόν είχε τρελλαθί;

Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια του, είδε τόν Άγγλο λόρδο να θγάξει τόν μονύελο, τό μουστάκι, τήν περρούκα τών μαλλιών και να παρουσιάζεται μπροστά του με τό πρόσωπο τής ώμορφης Άγγλίδας.

— Συγχωρήστε με, κύριε Μορμόν... τού ψιθύρισε δειλά.

— Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία!... φώναξε έξω φρενών ό διασημος κριτικός.

— Είμαι ό Άγγλος μίμος Χάρρυ Λάιτμαν... τού έζήγησε κείνος. Ήρθα στό Παρίσι για να δώσω μιá σειρά παραστάσεων, μα φοβόμουν τήν άδυσώπητη κριτική σας. Γι' αυτό, πριν παρουσιασθώ στον κόσμο, θέλησα να σας δείξω τήν τέχνη μου. Υποθέτω ότι μεταμορφώμαι τέλεια σε γυναίκα...

Ο Πιέρ Μορμόν έσκυψε τό κεφάλι ντροπισμένος. Ο θυμός του σιγά-σιγά υπεχώρησε μπροστά σ' αυτήν τήν άμίμητη φάρσα και τέλος, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό κι' ακράτητο γέλιο.

—Τό πάθημά μου, ώμολόγησε, είνε ή καλύτερη κριτική μου για σας!...

Κι' αλήθεια, όταν ό μεταμορφωτής Λάιτμαν έμφανίστηκε για πρώτη φορά στό Παρισινό Κοινό, ή κριτική έπιφυλλίδα τού «Φιγκαρώ» ήταν ένας ύμνος στήν ασύγκριτη τέχνη του. Αυτή όμως ή κριτική ήταν τό «Κύκνειο άσμα» τού Πιέρ Μορμόν. Από τότε δέν άσχολήθηκε πια με τούς καλλιτέχνες τού θεάτρου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ «ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

παθητικό θυμα, τού άπάντησε ή Νέλλυ.

Τότε ύπως συνέβη κάτι πού κανείς δέν τό περίμενε. Αυτό τό «νευρόσπαστο» έγινε ξαφνικά άνδρας, ρίχθηκε επάνω στή Νέλλυ, τήν τσάκισε στό ζύλο και μόνο πού δέν τήν έπνιξε. Φεύγοντας δε από τό διαμέρισμά της, τής φώναξε :

— Έτσι πρέπει να τιμωρούνται ή γυναίκες τού είδους σου!

Θά γαντάζεσθε τώρα ότι ή Νέλλυ έκανε ένα τρομακτικό σκάνδαλο κι' ότι άναστάτωσε τό ξενοδοχείο. Κάθε άλλο. Έρωτεύθηκε μάλιστα τρελλά τό «νευρόσπαστο», έγκατέλειψε τούς τρεις συμμορίτες φίλους της και ζή τώρα μαζί του ύπακούοντας τυφλά στή θέλησί του.

Κι' όλοι στό Σαμονί άπορούν πως έγινε αυτό τό θαύμα και τόν θεωρούν άληθινό ήρωα.

Μά ή αλήθεια είνε ότι αυτοί άνθρωποι ήσαν πλασμένοι ό ένας για τόν άλλον. Και έπρεπε να δοθούν για να τό καταλάβουν. Σήμερα ζούν ευτυχισμένοι. ΛΑΪΟΝ ΤΖΕΡΑΛΝΤ

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

— Και όμως άλλοτε σεν ήταν έτσι ό Γιάν Σάριτς. Είχε σαράντα παλληκάρια και ήξερε όλα τα κρυφά μονοπάτια τών συνόρων. Από εκεί, κάθε νύχτα, περνούσε τα λαθραία έμπορεύματα μπροστά στή μύτη τών άστυνομικών και τών τελωνοφυλάκων. Ίόν καιρό πού επαναστάτησε ή Ισπανία, ό Γιάν Σάριτς βοήθησε τούς πλούσιους άριστοκράτες να μεταφέρουν στή Γαλλία τούς θησαυρούς και τα βαρύτιμα κοσμήματα τών γυναικών τους. Κ' ήταν τόσο τιμιός κι' αυτός και τα παλληκάρια του, ώστε δέν χάθηκε ούτε μιá πεσοέττα!

— Ήταν πρό πάντων έξυπνος, μου άκάντησε ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων. Ήξερε καλά τή δουλειά του. Μιá φορά έπέρασε από τό τελωνείο τών συνόρων έχοντας στήν πλάτη του ένα σακκούλι με τήν τροφή του. Οί άστυφύλακες τόν στυμάτησαν. Τόν έψαξαν, εκύτταξαν τό σακκούλι άδιάφορα. Είχε μέσα λίγες όκάδες σούκα και ψωμί. Έτσι τόν άφησαν ελεύθερο. Κι' ωστόσο σε κάθε τέτοιο σύκο ήταν κρυμμένο κι' από ένα διαμάντι! Πέντε έκατομμύρια πεσοέττες άξιζε τό περιεχόμενο τού σακκουλιού, μά κανείς δέν μάντεψε τήν αξία του!

Ο Γιάν Σάριτς μου διηγήθηκε κατόπιν τούς άγώνες πού έκανε με τα παλληκάρια του για να μη σκοτώνουν τους άστυφύλακες. Κι' αλήθεια αυτός ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είχε έρθει πολλές φορές στα χέρια με τούς άστυνομικούς, είχε τραυματισθί, μά ποτέ δέν είχε σκοτώσει κανέναν. Συχαινόταν τα αίματα, γιατί φοβόταν τήν Κόλασι. Η θρησκοληψία τού Γιάν Σάριτς είνε πασίγνωστη στή χώρα τών Βάσκων.

Σήμερα ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είνε άκόμη κι' ένας ευτυχισμένος παππούς. Η δυό ώμορφες κόρες του πού παντρεύτηκαν τού έχουν χάρισει ένα σωρό έγγόνια. Κι' ό Γιάν Σάριτς, όμως, όταν θρίσκειτα μαζί τους, δέν τους διηγείται τα ήρωικά του κατορθώματα. Δέν θέλει να τούς κάνει λαθρεμπόρους, γιατί οί σημερινοί λαθρέμποροι κάνουν ένα σωρό έγκλήματα. Κι' ό Γιάν Σάριτς δέν θέλει να πάνε στήν Κόλασι αυτά τα άθώα πλάσματα πού τόν λατρεύουν, χωρίς να ξέρουν τό περιπετειώδες παρελθόν του.

ΡΟΖΕ ΣΑΡΡΩ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

Κ' ή Μπέσου εφτιαξε τόν καφέ, αλλά δέν παρέλειψε να ρίξει σ' αυτόν και τό άρσενικό.

Ο σύζυγός της τόν ήπιε άνύποπτος. Ύστερα όμως από λίγο έκανε ένα μορφασμό πόνου και φέρνοντας τα χέρια του στήν κοιλία του έγινε κατάχλωμος. Και ξαφνικά σωριάστηκε καταγής, και άρχισε να ούρλιαζει και να σπαράζει.

Η Μπέσου φαίνεται ότι δέν είχε ποτέ άδηλητηριαστρία, γιατί μόλις είδε τό φριχτό μαρτύριο τού συζύγου της, τρελλή από τόν φόβο της, έτρεξε να φωνάξει άμέσως έναν γιατρό και να τού έξηγήσει τι συνέβαινε.

Κι' ό γιατρός κατάφερε να σώσει τόν Μάριον από τόν θάνατο.

Μά αυτή ή ιστορία έφθασε στ' αυτιά της άστυνομίας, ή όποια και συνέλαυε τήν Μπέσου καταγγέλλοντάς τήν επί άποπειρά δηλητηριάσεως τού συζύγου της.

Η δίκη τής Μπέσου εκίνησε τό ενδιαφέρον όλου τού Σικάγου. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξι τών δικαστών, όταν ήκουσαν τόν Μάριον να τούς παρακαλή να μη καταδικάσουν τή γυναίκα του.

— Μη μου τήν στερήσετε! Ικέτευσε. Τήν άγαπώ τόσο πολύ.

Και τήν φίλησε με τρυφερότητα στό στόμα.

Οί δικαστάι όμως έκαναν τό καθήκον τους. Έστειλαν τήν Μπέσου για δυό χρόνια στα κάτεργα. Κι' ό έρωτευμένος Μάριον περιμένει ύπομονετικά να έκτίσει ή Μπέσου τήν ποινή της για να τήν πάρη πάλι κοντά του και να ζήσουν... ευτυχισμένοι χωρίς να σκέφτεται ότι μπορεί να τόν δηλητηριάσει άλλη μιá φορά χωρίς όμως τότε να... μετανοήση. ΤΖΑΚ ΣΜΙΘ

ΟΙ «ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ,, ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

φτωχή μοδίστρα μισό έκατομμύριο δολλάρια. Τής τά είχε κληρονομήσει ένας θεός της πού είχε πεθάνει ξαφνικά στήν Άλάσκα!...

— Α, τώρα πια θα ξεκουρασθώ και θα ζήσω πραγματικά ευτυχισμένη... έκανε ή μοδίστρα.

Μά ή κληρονομιά αυτή δέν τής έφερε τύχη, γιατί ό άνδρας της άρχισε να σπαταλά τήν περιουσία τους, να τίς κάνει άπιστίες και μιá ήμέρα τέλος τήν παράτησε κι' έφυγε για τήν Εύρώπη με μιá φίλη της.

Κατά τήν γνώμη λοιπόν τού γενεαλόγου Μόρρισον, πού είνε από τούς πιο διασήμους τού Νέου Κόσμου, τα ξαφνικά πλούτη πολύ σπάνια φέρνουν τή χαρά και τήν ευτυχία.

Ας παρηγορηθούν λοιπόν όσοι δέν έχουν «θεούς» στήν Άμερική... ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ